

Глупчо.

Приказка.

I.

Живѣли нѣкога мжжъ и жена; имали синъ. Тѣ били заможни и искали синъ имъ да стане уменъ човѣкъ, ала напразно. Той билъ малоуменъ и мързеливъ. Нищо не искалъ да похваща, за нищо не го бивало. Всички му викали „Глупчо“, и той се не оскърбявалъ, защото го мързѣло и да се оскърбява.

Умрѣли родителитѣ му. Останалъ Глупчо самъ, останало му било отъ тѣхъ и доста богатство. Расълъ, порасълъ Глупчо . . . И думатъ съсѣдитѣ му:

— Глупчо, трѣбва да се оженишъ.

— Право е, отговаря Глупчо.

Оженили го. Минало се нѣколко години. Народили му се много дѣца. А богатството му се намалявало, защото и сега пакъ билъ мързеливъ и глупавъ.

— Ей, Глупчо, трѣбва да работишъ, инѣкъ съвсѣмъ ще осиромашеешъ. Защо само стоишъ вкѣщи? Иди въ гората, насѣчи дърва, иди въ града и ги продай!

— думали му съсѣдитѣ.

Минало се още нѣколко години. Родили му се още дѣца и Глупчо съвсѣмъ обѣднялъ. Почналъ да се оплаква на съсѣдитѣ си за злата си участь.

— Нещастенъ съмъ азъ—казва имъ той:—Богъ съвсѣмъ ме забрави. На другитѣ всичко праща, а на мене—нищо! Да щете да ми помогнете!

Съсѣдитѣ само клатѣли глава и думали:

— Богъ ще ти помогне.

А вкѣщи дѣцата му гладни — плачатъ; жената му се кара, че не умѣе да работи. Глупчо едно дума:

— Нищо! Съсѣдитѣ казватъ: „Богъ ще ти помогне.“

